

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

י"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת דברים - חזון
ח' מנחם אב תשפ"ה - אבות ג'
שנה כ"ה גליון אלף רכ"ג
זמני כניסת ויציאת שבת קודש

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ
בני ברק	8:17	7:15
ירושלים	8:15	7:00
באר פארק	9:10	7:53
9:22		

אהבת ישראל מקרבת הגאולה במשנת רבנו ק

אחד מגדולי האדמו"רים בדור האחרון עלה פעם למעונו של הרה"ק מרן רבינו הרמ"מ מלעלוב זיע"א בחודש הרחמים והסליחות, והשנה היתה שלחי שנת תשל"ה, נענה אותו אדמו"ר בלחץ קודש לפני מרן רבינו הרמ"מ שהרה"ק מקאמרנא זי"ע כתב על השנה הבעל"ט - שנת תשל"ו, שהיא היא שנת הגאולה, ובה יבא גואל צדק, נענה לעומתו הרמ"מ וזעק אני מאמין - תשל"ה.... כאומר שעל יהודי להאמין שבזו השנה ממש בוא יבוא משיח צדקנו לגאלנו - אף שעדיין שנת תשל"ה, וחז"י מלדחות את הקץ לתשל"ו....

ואכן, מלפנים היו בני ישראל הכשרים חיים באמונה שלימה, ומקיימים בנפשם אהבה לו בכל יום שיכוא... וכמו שסיפר הגאון רבי יוסף חיים זאנענפעלד זצוק"ל שהנשים צדקניות שבפרעשבורג היו מסיחות זו לזו, איזה תכשיל בשלו בביתך היום, ותען ותאמר - ארבעים (חזמים), ומה תכשילי מחר, מיהרה השנה להשתק אותה, נו, נו, אל תפתחי פה לשמן... אלא, אם חז"י לא יבוא המשיח אזי אבשל עדשים.

אהבת ישראל מקרבת הגאולה
כ"ק מרן רבינו שליט"א הגיד בקדשו (קונטרס אהבת ישראל, עמוד לו): "גדולה אהבת ישראל שמקרבת את הגאולה, וע"י אהבת ישראל זוכים לכל הרפואות ולכל הישועות ולכל השמחות,

בני אדם מחפשים סגולות וישועות. צריכים לזכור תמיד שהסגולה והישועה הטובה והגדולה ביותר לכל הרפואות וישועות ושמחות, זה אהבת ישראל, ואהבת לרעך כמוך (כמוך ממש) "אהבת חנם", עכ"ד ק.

וראה מה שהפליג בענין זה בספח"ק "באר מנחם" לכ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א (עמ"פ והיה עקב תשמעון), עיי"ש.

על כן איש את רעהו יעזורו באהבת ישראל גמורה ושלומה לכל אשר בר ישראל יכונה, ועל ידי זה נזכה לביאת גואל צדק ותחזינה עינינו בשוכן לציון ברחמים בב"א, אכ"י ר.

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

תשעה באב במחיצת רבנו ק
עמו אנכי בצרה ובכל צרתם לו צר

ושנוכה לראות בנחמת ישראל וישועת ישראל בשלימות במהרה, והיה מעשה שפ"א הזכירו א' מה שא"ל למרן זיע"א ב'תשעה באב', אז נענה מרן מוהרמ"מ לעומתו וכי בת"ב יודע אני מה נעשה עמי, בת"ב הרני נישט ביי זיך וממילא איני זוכר כלל מה היה אז וממה שאתה מדבר שכזה מאמר יש ממני. ומה נראה

כמה היה צערן של שכניה הק' וישראל קדושים נוגע עמוק ללבבו הטהור עד שלא ידע כלום מדברים אחרים ומהנעשה עמו ביום זה, אמנם עכ"ז בשמחה צריכים להיות תמיד שהנה החרבן איז נישט קיין עסק ולכן בניין טעג אין להראות השמחה כלפי חוץ ולא ברחובות, אבל בפנימיות אפי' בת"ב עצמו צריכים להיות בשמחה וטוב לבב מרוב כל על שזכינו להיות שומרי תורה ומצוות אפי' ביום זה ובמצב זה, וכמשי"כ החת"ס זי"ע עה"ת (פרשת ויחי) שהמצוה הראשונה לקיים שחלה תחילה על נער שנעשה עכשיו בר מצוה היא המצוה להיות בשמחה, וצ"ל שיטת החת"ס שם"ל ששמחת המצוות היא מצות עשה מדאורייתא היא מכוח הכלל של מכלל לאו אתה שומע הן כי בתוכחה שלעכ"ס אויף אלע שלעכטע גוים גוים אויף אלע אידישע קינדער אי' "תחת אשר לא עבדת את ה"א בשמחה וטוב לבב מרוב כל", ומכלל לאו אתה שומע הן שיש חיוב לשמוח ולעבוד את השי"ת בשמחה וטוב לבב מרוב כל ולכן מנה זאת החת"ס למצות השמחה כמ"ע מדאורייתא, ואמנם פוסקים אחרים חולקים וס"ל שאין זה מ"ע בפ"ע אלא שצריכים לשמוח עם שאר כל תרי"ג מצוות דאורייתא וז' מדרבנן, ולכן גם לפני הבר מצוה שאינו חייב ממש דאורייתא עליו לשמוח, א"כ לא נתחדש עכשיו מצוה זו ולכן אינם מחשיבים זה כמצוה ראשונה של הבר מצוה כי בלא"ה צריך לשמוח לפני"ז ואחר"ז על שזכינו להיות יהודים ונתן לנו השי"ת כ"כ הרבה מתנות טובות שרצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות שאפי' מלאכים ושרפים שעובדים את השי"ת כל מעל"ע לא זכו אליהם ואילו אנו מסובבים בתומו"צ כל המעת לעת בלי שום הפסקה, ואילו המלאכים לא זכו אפי' למצוה אחת וכבר איתא ממרן הבעש"ט הק' זיע"א שאפי' המלאך הגדול היה מוכן לתת את כל חיותו עבור שיזכה ולו פעם אחת לקיים מצות ציצית או איזה מצוה אחת אחרת ואילו לנו נתן השי"ת כ"כ הרבה מצוות שיכולים לקיימם כ"כ הרבה פעמים אפי' אותן מצוות עצמם שוב ושוב, א"כ כמה יש לנו לשמוח בהם ולשמוח בהשי"ת שנתן לנו אותם ולהיות תמיד בשמחה כל ימינו מרוב כל תומו"צ שחנן אותנו, ולהבדיל אם מלך בשר ודם נתן לעבדו את טבעתו מעל ידו טבעת המלך שאפשר להשיג באמצעותה כל חמודות הממלכה הרי זה וודאי שאם יזילא העבד במתנה הזו ויאחזנה בזול ופחות את זו המתנה היקרה שכוללת המתנות הגדולות והטובות ודאי אם יזילא ייחשב כמורד במלכות, א"כ הרי מדה טובה מרובה שבהנמשל שנתן לנו השי"ת כאלו מתנות טובות ויקרות עד מאוד שהם התומו"צ שצריכים אנו להיות מלאים שמחה עליהם כדי שלא נחשב חז"י כמורד במלכות המולול חז"י במתנת המלך הגדול ית"ש שאין עוד מלבדו והוא מלך גדול ממשך בעמ"ב

הנה עתה בימים אלו של ג' השבועות ותשעת הימים שהיו לישראל קדושים ימי צער וחורבן ובהם עלו ובאו צרות רבות ורעות על ראשי עם הקודש, ואמנם דווקא משום שהיו הם ימים קשים כ"כ לכן דווקא בהם ממציא כביכול השי"ת א"ע לכל ישראל ולכל יהודי באשר הוא כי עמו אנכי בצרה ובכל צרתם לו צר וכשישראל בצער שכנה מה אומרת קלני מראשי קלני מזרועי, לכן אז דייקא מלאך פניו הושיעם' אף זרועי תאמצנו' וקוב"ה ושכינתה כביכול מטה ומנמיכה עצמה כביכול לבני ישראל יותר משאר זמנים ודווקא משום שהם ימים קשים חז"י שהיו בהם לישראל צרות גדולות כאלו שאפי' אוון לא מסוגלת לשמעם וכ"כ הרבה עברו בהם ישראל קדושים לכן השי"ת מתמלא רחמים ורחמנות עליהם ואז כביכול השכינה משתתפת עמהם בצערם ברחמנות גדולה להסתכל בצערם לחפש לנחמם והשי"ת כביכול מוריד א"ע להמון העם עד שעדי"ז יכול כאו"א לפעול כט"ס ברו"ג.

וכידוע שב"ק מרן אדמו"ר הרמ"מ זיע"א היה דבוק כל ימיו בעיה"ק ירושלים תובב"א ואף אמר על עצמו איך בין א ירושליימער יוד, ולכן הגם שהיו סיבות שבגינם הוצרך לעבור לת"א עכ"ז לא עשה זה עד שהתייעץ עם הרה"ק רבי שלומקה זוילעוהר זי"ע שפקד עליו לעשות כן לטובת משפחתו וקהל החסידים שציפו לו שם, אבל תמיד היה דבוק במחשבתו בעיה"ק ירושלת"ו ולא הסих דעתו ממנה גם בהיותו חוצה לה, וכמו שהיה דבוק ברכוה"ק ובאבוכה"ק גם היה דבוק בירושלים עיה"ק, ועכ"ז כשבאו ג' השבועות ואכן לא עזר א"ע להישאר חוצה לה ולא הספיק לו דביקות המחשבה אלא היה תמיד בא לשהות בקרבה באלו הימים, כי כל ימיו היה מבקש מהשי"ת ישועת ישראל ובנין ביהמ"ק ועכשיו בא להיות קרוב להיכלו לראות חרבנה מקרוב ולהשתתף עמה מקרוב מקום וקרבת הלב, לראות החורבן בעיניו ולהוילל מהם דמעותיו כמי שמתו מוטל לפניו להחיותו בתפילותיו ותחנוניו להחיש פדות וגאולה לעיר ה' ועם ה'.

ובכלל יום 'תשעה באב' הי' אצלו גיפערלעך ולהבדיל בין החיים לחיים וזכרנו ימים מקדם איך היה אז נראה אצלו שאמנם היו לו עניינים שמחמתם אמר הקינות מאוחר אחר שכבר סיימם הציבור כי הם אומרים בזמן הרגיל אבל הוא זיע"א היו לו עניינים הק' שלו ולכן אמר הקינות אחר"ז בנפרד בפ"ע ועכ"ז היה נורא המחזה וזוכרנו אפי' שנה אחת שמרן זיע"א לא היה כ"כ בקו הבריאות עכ"ז כשאמר הקינות היה זה בבכיות נוראות, זכותו יגן עלינו, וכן תמיד היה אומרם בכאלו בכיות שממש לא ראיתי מעודי אדם שייבכה כ"כ אפי' בומנים אחרים ואף לא באלו הקינות, והיה בוכה כ"כ באמירתו הקינות' עד שבאמצע היה נעצר כי מרוב בכיו לא היה יכול להמשיך..

אמנם במוצאי ת"ב כבר היה ענין שונה והיה הולך לקדש הלבנה ביכולת המערבי וכמו שנוהגים היום רבים וטובים, אבל בשעתו היה זה ענין דבר חידוש עד שאפשר לומר שהוא זיע"א הוא זה שחידש הענין והנהיגו בישראל עד שכחיהם הזה מלא הכותל המערבי במוצאי ת"ב מפה לפה ומכל חצרות החסידיות מי שרק יכול בא לשם, ואז כבר היה אצלו ענין ואמירה אחרת וחילק לעקעק מיט ברונפערן שם בכותל המערבי כדי להיות מן המנחמים

לרגל יומא דהילולא של החזן הקדוש מלובלין בתשעה באב מרבינו הקדוש על בעל ההילולא.

פרן אדמו"ר זיע"א סיפר כי הרה"ק האמרי אפת היה לו חתן עובד ה' פאוד ובעל מוח גדול, ויום אחד נכנס האמרי אפת וחתנו שהיה פאוד פארמוזעט לא שם לב כי האמרי אפת נכנס, אפר לו האמרי אפת, איצ"ה פאיר, בשעה שאמר החזן הקדוש "להפנות אליך כל רשעי ארץ" אפר בשקט יעקב יצחק בן פאטיל וריעו על עצמו.

פרן אדמו"ר זיע"א אפר דזהו הפי"ש (זמירות שבת) חפציד

על החזן הקדוש

מב"ק מרן אדמו"ר רבינו הקדוש זיע"א

אסורים וגם לחשוב חשבונות - שכ"ק פרן אדמו"ר זצוק"ל (הרפ"ט) היה פרגלא בפ"ש הרה"ק בעל בית אהרן פקארלין זיע"ה, חפציד אסורים - וואס דיר ווילט זיך טאר פערן נישט, ער"ד.

ויש לפרש המשך הזמר, וגם לחשוב חשבונות עפ"י מעשה שהיה אצל הרה"ק הרב מלובלין זיע"ה היה זה בדרך של החזן אל העולם אליהם (ראה בפרק טוב עובדות הצדיקים אית'...) פעם בהיותו ביער ונכנס לבית א', ועמד בפני נסיון ערא וקשה, החזן הקדוש לא יכל למצוא לעמוד בפניו והיה"ר החזן לו הדבר בק"ן טעמי טהרה, ולא ידע להשיב עצה נפשית, עד שלבסוף אפר

שיחת קודש

המשך מעמ"א

שמחים לכן הגדיל ה' לעשות עמנו ולכן גדול כ"כ שכרנו מאת ה' ושכר כל ישראל עד אין סוף ב"ה.

ולכן עזה"ד יכולים להוסיף בצחות דיש כל מיני מצבים, פעמים היינו כחולמים פעמים היינו שמחים כך הוא הדרך לעולם אנו בשמחה ו'לשונינו רינה' כי מספיק השלושת השבועות וניין טענ' וא"צ יותר, וגם בפנימיות צריכים להיות בשמחה ורק כלפי חוץ אין מראים אז אותה, כי דווקא משום שהם ימי צער והשי"ת כביכול מצטער עמנו בחי' עמו אנכי בצרה, לכן יש לנו לשמוח ולשמח כביכול את השי"ת כי כשיהיה בשמחה השכינה הק' בשמחה, ולכן דווקא עתה יש לנו יותר לשמוח, ואכן יעזור השי"ת וירחם שיהיה זה שמחה שלמה הן בחיצוני הן בפנימי ויהפכו ימים אלו לבית יהודה וישראל לימים טובים ימי שמחה ומועד וחג ויו"ט ויבוא משיח צדקינו לגאלינו ופתאום יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים מתוך שמחה בב"א.

וכידוע מומן אדמו"ר מוהרמ"מ זיע"א שלא היה אוהו מהדרך לומר זמנים מתי יבוא משיח ה' אלא היה מחכה לו כפשוטו בכל רגע שעכשיו הוא הזמן שצריך לבוא, ומסופר שהיה אחד שכל פעם אמר למרן מוהרמ"מ על כל מיני זמנים שעכשיו ראוי שיבוא בהם משיח צדקינו, והגם שמרן זיע"א לא אחז מדרך זו עכ"ז סבל אותו כדי לא לפגוע ולצער יהודי ח"ו, אבל פ"א אירע שהוא הטריד יותר מדאי אז נענה מרן זיע"א לעומתו נו א"כ תקנה כובע חדש לקראת משיח צדקינו. אבל באופן כללי לא אחז מרן מוהרמ"מ מזה לומר זמנים לגאולה אלא היה תמיד בוכה ומבכה על גלות השכינה ומצפה בכל רגע שמעכשיו יבוא משיח צדקינו.

גם ידוע שכל ימיו היה בעל יסורים גדול ושהרבש"ע ירחם ויעזור ששום בר ישראל לא יסבול מהם, ובפרט בשנותיו האחרונות שכבר נפל למשכב והיה משותק בחצי גופו

בלב: כי העה כבר קיבלתי על עצמי לא לעשות דבר אשר לא יהיה לרצון ועז"ר לפני השי"ת, וכלות הכל איזה נחת רוח יצא מדבר זה עבר השי"ת, ועל ידי מחשבה זו יצא פהסיון, ואז כרגע נעלמה כל הבית וכו' וראה כי הכל ה"ר רק אחיזת עינים לפעם נסותו.

וז"ש חפציד אסורים - אם האדם פחליט בלב לבטל רצון - וואס דיר ווילט זיך טאר פערן נישט - ולעשות רק חפצו ורצונו של הקב"ה, אז יחליט גם כי עוד זאת אסור לו, וגם לחשוב חשבונות - גם זה אסור, פערן טאר נישט און דאס איז דאס, בלי חשבונות, בלי ק"ן טעמי טהרה, כי אם לקבל ולהחליט כי אין זה לרצון ולעז"ר לפני הבורא יתב"ש.

הקדוש היו יסוריו במדה כזו שלא לפי השגת בני אדם עד שאירע ששאלוהו, אולי הד"ר שלו, איך הוא יכול לסבול כאלו יסורים ועכ"ז להישאר במנוחת הנפש ולא לצאת מגדרי הדעת ח"ו מרוב יסורים, וענה שזה מרוב שהוא בטוח שכל רגע יכול לבוא משיח וכשהוא יבוא ממילא כבר יתבטלו כל היסורים א"כ נמצא שהם יסורים של רגע אחד ואפשר עוד רגע לסבול כי זה סבל רק של רגע אחד ועיד"ז מחזק רבינו את עצמו ומחזיק מעמד,

וכן עזה"ד אירע פעם שלא חש רבינו מוהרמ"מ בטוב והיה קשה לו הצום של ת"ב ולאחמ"כ נפגש עם הפריערדיגע אמשנינובער רבי זיע"ה, ושאל הרה"ק מאמשינוב את מרן מוהרמ"מ איך עבר עליו הצום ונענה מרן לעומתו שהי' לו צום קל במיוחד היות שחשב כל היום שעוד רגע משיח בא וא"כ אין הצום אלא רגע א' וכך עבר אותו בניקל, וכל זה מרוב אמונה חושית שהי"ל דעכשיו יבוא משיח, שאם לא היה אמונה חושית ממש לא היה יכול לעבור עמה כאלו יסורים רח"ל.

לכן יעזור השי"ת דעכשיו יהא זה בחוש ובפועל שיבוא משיח צדקינו בישועת ה' כהרף עין ויהפך חודש זה מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב, השי"ת ירחם עלינו וישמח לכל השבועי לב ויוציא כל אסירי בני' לחירות עולם ויקבץ נדחינו כולם לאר"י ובנין ביהמ"ק הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל, וישמור את כל בני' בשמירה גדולה ומעולה ועליונה להשמר מב"מ שצריכים לישועת ה' ויתן אלע רפואות שלימות וישועות שלימות בריהוה"נ ברו"ג לכל כלל ישראל ובנין בית מקדשינו ותפארתנו אויף אויסע אויפן אויף אייביג.

שענונו של החזן מלובלין זי"ע לרגל יומא דהילולא תשעה באב

"ולמכיר נתתי את הגלעד" (דברים ג', ט"ו), מובא בשם הרה"ק מרן רבי דוד מלעלוב זצ"ל שפירש: "למכיר" - מי שמכיר את ה', ותוכו רצון אהבתו יתברך שמו, "נתתי את הגלעד" - נתתי לו את הגלילה והשמחה, לעדות ולאות שהיא מן המכירים ויודעים בקונם, ותוכם ופנימיותם מלא אהבת ה', ובצחלה פניו היא נימדת.

לאחר הסתלקות החזן מלובלין, עם תום שבעת ימי האבל. הפילו היורשים גורל ביניהם, על מעט הדברים שנשארו לו. נפלו בחלקו של בנו הרב יוסף מטולטשין בגדי השבת, האבנט ומורה השעות של החזן מלובלין. נטל אותם תחת בית שחיו והתחיל ללכת חזרה לעיריה שלו.

בדרך החל יורד גשם זלעפות ולא הייתה לו ברירה, נכנס לפונדק דרכים ומשהגשם לא פסק, אכל שם ארוחת ערב ולן במקום. למחרת לאחר התפילה וארוחת הבוקר קם וביקש ללכת.

ותשלום? שאל בעל הפונדק. חיטט רבי יוסף בחפציו ואמר - אין לי כל פרטה, אבל יש בידי חפצים אלה, בחר לך מה שתראה. התבונן בעל הפונדק בחפצים וקרא לאשתו. זו פסלה מיד את בגדי השבת של החזן מלובלין, כי אמרה - ממילא לבעלי אין כל הזדמנות ללבוש אותם, אך הסכימה לקחת את מורה השעות למרות שלא נראה בו משהו מיוחד. רבי יוסף הלך לדרכו ובעל הפונדק לקח את מורה השעות ותלה אותו בחדרו והיה משתעשע עמו כי ראה שהוא עובד כהלכה.

עברו שנים ויום אחד הגיע למקום הרב הקדוש, **רבי דוב בער מראדושיץ** וביקש ללון במקום - "אבל עלי לקבל חדר שקט שכן אני עסוק בלימוד", אמר לבעל הפונדק. התבונן בו בעל הפונדק ואמר - "אין לי כל חדר כזה, אלא אם יואיל כבודו ללון בחדרי".

הסכים האורח הנשגב ונכנס ללון בחדרו של בעל הפונדק. בעל הפונדק הלך לעבודתו ובערב נכנס לאחד החדרים האחרים וביקש לנוח, אלא שרעש גדול של ריקודים ושירי שמחה בקע מחדרו מדי פעם בפעם. הוא כבר ביקש להתפרץ לחדר ולבקש מהאורח רם המעלה שירחם עליו ויפסיק את שירתו וריקודו אלא שבכל זאת התאפק. כך עבר הלילה על האורח בשירה וריקוד.

למחרת בבוקר הצליח בעל הפונדק להירדם, קם באיחור התפלל והלך לעבודתו. קרא רבי דוב בער לבעל הפונדק ושאלו - אמור לי, מנין לך השעון הזה? סיפר לו בעל הפונדק כיצד התגלגל לידי מורה השעות הזה.

אמר לו הרב הקדוש - דע לך, מציאה גדולה בידך, מאותן מציאות הבאות בהיסח הדעות.

השעון הוא שעונו של החזן מלובלין ובניגוד לשאר מורי השעות בעולם המראים את הזמן ההולך ומתקצר עד שעת המיתה, הרי שעונו של החזן מלובלין מצלצל ומבשר לעולם שהגלות מתמעטת והולכת, ומתקצר הזמן שנותר עד הגאולה, עד שיבוא משיח צדקנו, לפיכך הייתי רוקד ושמח כל הלילה.

ואכן שעונו של החזן מלובלין עובר מדור לדור במשפחתו של הפונדקאי והם שומרים עליו מכל משמר ושמחים עמו ולנו נותר הסיפור המופלא שעובר לדורות.

מוח התפילה בשבת חזון

ליקוטים נפלאים

כתב בספר עבוה"ק (מורה באצבע אות רל"ד) בשבת איכה, אפילו הוא יום תשעה באב או שמונה באב, לכבוד שבת ילבש מלבושי שבת, וכ"ש שלא יאמר שום קינה, ואם במקומו יאמרו, הוא ימנע עצמו, כי קדושת שבת הוסמת כל מיני אבל, קמן וגדול כו', ע"ש.

ובברכ"י (סי' תקנ"א אות ב') כתב וז"ל, מנהג ארץ ישראל שלא לומר בשבת חזון שום קינה, כמו שכתוב בסידורים, וכן הוא מנהג ארץ מצרים וכרכים ועיירות גדולות שבתוגרמה, דאפילו כמ"ב שחל בשבת מעלה על שלהנו כשרא שמנה אפתורא דמשלם, לעשות יקר ביומא דשבתא, ומי שם פה לבכות ואב"ל הביא גם הוא כאשר קונן, ומה גם בפרהסיא קבל עם ביום שבת קדש, הא ודאי ראוי לבטל מנהג זה ולכבוד שבת, עכ"ל. והר"ד בשע"ת (פס"ו) ע"ש.

עי' בספר דברי תורה (ח"ו אות צ"ה) דכתב וז"ל, שמענו מפי גדול אחד ז"ל ששמע מפי הגאון הצדיק בעל שו"ת קול אריה ז"ל שאמר, שרע עליו המעשה והמנהג אצל מיעוט מקהילות האשכנזים, כי בשבתות בין המצרים אומרים בבית הכנסת לכה דודי וכו' הכל בניגון אלי ציון וכו', (הפזמון בקינות ט"ב), דהוי כמו אבילות דפרהסיא, ועוד והוא העיקר כי באזני שמע בחיותו ילד ועלם חכם, היה בעירו בית אחד שקוננו שם בו הלצים והשדים והרוחות ר"ל על הגג והעלייה, עד כי הוכרחו הדרים לצאת מן הבית, ושמעו שם בלילה בימות החול שאמרו לכה דודי בניגון של אלי ציון הנהגו הנ"ל, וכאלו הם מתגרים בנו ללעג ולקלם, והם הסמרא אחרא נהנים כנראה מה שמזמרים בניגון זה בשבת קודש לכה דודי, על כן ראוי שלא לנהוג כן גם בשבת קודש בימי המצרים, עד כאן תורף דבריו הק', עכ"ל.

עי' בלקט יושר (ביהמ"צ) דכתב וז"ל, וזכרתי בשבת של חזון ישעיהו שהקהל אינם הולכים אל הגאון בשבת שחרית לומר לו שבת טבא למור, כמו שדרכם לילך בכל שבת, עכ"ל.

המשך בעמ' ד'

עובדות ואמרות מופלאות

להגל יומא דהילולא דהחזון הק' מלובלין

מאת מרן רבותינו הק' מלעלוב זיע"א ובמשנתם

לקט עובדות מופלאות על מרן רבינו דוד מלעלוב שהיה תלמיד-חבר, עם רבו החזון הק' וכן עובדות מובהק"ק על החזון הק'

פעם אחת הובאו הרבה שבויים לעיר לובלין, כשראה זאת מרן מוהר"ד מלעלוב נכמרו רחמיו עליהם והתחיל לבכות, והתייפה בבכי מר לפני רבו החזון מלובלין, אמר לו החזון בזה"ל: "אקס" אם אתם בוכים אזי אינכם יכולים להושיע אותם, הא למה הדבר דומה: אם אחד רוצה למשוש איש הטובע במים, אזי מוכרח הוא קודם להרחיק את הטובע ממנו שלא יגע בו, כי מבלעדי זאת גם המציל יוכל ליטבע מפאת שהנשבע יאחז בו בחזקה ולא ירף ממנו, כן הוא בניגון דידן, אין יכולים להושיע לאדם רק אם אין הצער נוגע לו והוא לו כמו זה, אבל אם אתם בוכים הרי זה מראה בעליל שהצער מוגיע לכם עצמכם גם כן, ואם כן במה תוכלו להושיעם, ובכן אין עצה אחרת בלתי אם להיות בשמחה עכ"ל. והנה מה שאמר החזון מלובלין תיבת "אקס" ביארו הצדיקים שהכוונה היתה על שם הקדוש קס"א.

תלמידו של מרן מוהר"ד ה"ה הרה"ק מווראק סיפר: כי פ"א היה עם רבו מרן מוהר"ד בראש השנה אצל החזון הק', והנה לפני תקיעת שופר נעלם פתאום מנבי המדרש, ובכן יצא הוא לבקשו בכדי להודיע כי החזון הק' מחכה עליו בכדי לתקוע בשופר, מצא את מרן מוהר"ד מסתובב ברחובות ובידו ילקוט מלאה שעורים ומאכיל מונחה את הסוסים של אלה העגלונים שעובדים בכדי ללכת לביהמ"ד להתפלל ולשמוע קול שופר, כשהוא מוהר"ד לבית המדרש אמר לו החזון הק' שחכה עליו בתקיעת שופר ובל"ק: **"כי ר' דוד הנאני בתקיעת שופר שלי"**.

לאחר שהיהודי הק' מפרשיסחא זי"ע היה חולה מאוד והתרפא בזכות ברכת החזון, החלו המונים לנהור אחריו כמו לכוח מגנטי, והמשיך עדה גדולה בעוד שרבו החזון היה בחיים, ונתרבו מקנאים וכו' ונצמח מזה "מחלוקת סתומה" בין הרב החזון ותלמידו החביב לו ביותר... **ומרן מוהר"ד** היה איש הביניים להשיג כל המותרות ריב למיניהם ולשמור את היהודי הק' שלא יאונה לו כל רע מהחזון הק', והיה פעם ביום א' דשבועות אמר החזון הק' כי הוא מתכוון לעשות ענין גדול, והריב ר' דוד"ל הבין הרמז מזה וחשש מאוד פן יפגע ח"ו היהודי הק' מהקפדת החזון, וכל יום הראשון היה סר ועצב ומלא עגמת נפש, גם ביום ב' דשבועות שמע עוד פעם שאמר החזון שבעת קריאת התורה יעשה מה שיעשה נגד היהודי, אז נחה מעט רוח מרן מוהר"ד בחשבו: אם עד עתה לא קרה משהו, שוב לא יקרה גם להבדלה קיבל ברכת פרידה מהחזון ונסע ישר לפשיסחא לראות מה קרה אצל היהודי הק', כשאין נכנס אל חדר היהודי הק' גששו היהודי בפנים שוחקות ונתן לו "שלום עליכם" בשביעות רצון רב, ואמר בשני ימי החג חיפש אחרי רבינו החזון הק', אבל הן אין אני "תום קטן" ועליתי למקום גבוה כל כך עד שלא היה יכול לפגוע בי.

עוד מסופר בזמן שהיה המחלוקת בין החזון ליהודי, רצה החזון הק' ליקח המדריגות מהיהודי הק', היה זה בזמן עריכת שולחנו הסהר, ומרן מוהר"ד ישב בשולחן וכשהרגיש שהחזון מנסה ליקח המדריגות מהיהודי בקדושתו, שבר כוס מזוכזכת שעל שולחנו, מיד שאל החזון מי שבר הכוס, ענה מרן מוהר"ד אני דוד בן ישי, ומיד הוסיף חרישית: לאבי הרי קראו שלמה, וכן נמנע הקפידא של החזון על היהודי הק'.

מסופר על הרה"ק מרן רבי דוד מלעלוב זיע"א ששאלו הרה"ק מלובלין זי"ע היודעים אתם מתי נכנס השבת, וענהו הרה"ק, הן, כאשר שב"ק נכנס מתחילים גידי היד שלי לדפוק ודא לדא נקשן, והראה לו את ידו וכו'.

פ"א ראה הרה"ק החזון את מרן מוהר"ד בחלום ותוארו נראה כשהוא בוער כאש ומאיר בבהירות גדול, אמר אז הרבי מלובלין זי"ע: "לא ידעתי מקודם שהוא גדול כל"כ, שאם הייתי יודע, לא היה לי הקפדה עליו בשום דבר".

לאחר פטירת מרן מוהר"ד לקחה אשתו הרבנית את הגביע שהיה מקדש עליו בשבתות וימים טובים לבית החזון ומסרתם לחזון הק' לו במתנה, ובשבת כשקידש החזון הק' על הגביע נודעק ואמר: "מרן רבי דוד מלעלוב היה גדול מאוד, אבל שזה שהוא הצליח להסתיר ממני דרגותיו זה לא האמנתי שיצליח".

אמר החזון הק': אצלינו מלובלין יש בריטע טיש'ן, ואצל מרן מוהר"ד יהיו לאנגע טיש'ן, הכוונה שהשולח של מרן מוהר"ד תימשך עד ביאת גואל צדק בב"א.

אמר מרן הסב"ק הרמ"מ זיע"א: לכן קראו את ספרו של החזון הק' ספרן של בינונים כי היה שייך לכל הדורות, ואילו את ספרו של הנועם אלימלך קראו ספרן של צדיקים. כמו כן ספרו הק' של הרבי מלובלין היה תדיר מונח על שולחנו מרן הרמ"מ, כמו"כ **מרן אדמו"ר זיע"א** היה קורא בעריכת שוה"ט מתוך הספר הק' והיה חוזר עליו ומוסיף אח"כ הפירוש מדיילה.

ליל ש"ק דברים כשנכנס מרן רבינו הסב"ק הרמ"מ זיע"א אמר חל"ק: "דער רבי פון לובלין האט געוואלט ברענגען משיח כידוע אזוי ביי יעקב אבינו שביקש לגלות את הקץ ונסתלקה הימנו שכנתו, אזוי איז געווען ביים רבין פון לובלין ס'איז נאך געווען פאר די צייט, אבער היינט איז שוין די צייט. מען פארציילט פון רבין פון לובלין אז די ניין טעג פלעגט הער אלע טאג מאכן א סיום און עסן פלייש - האט ער געזאגט אז ווען נישט דאס, וואלט ער נישט אויסגהאלטן די אידישע צרות. די רבי פון לובלין האט געמאכט א כהנה צו משיח'ן היינט דארף ער שוין קומען".

עוד אמר מרן הרמ"מ זיע"א: "בשם הרבי מלובלין זי"ע: עיקר לימוד התורה זה גמרא, כי תורה שבכתב בלי תורה שבע"פ אין לזה פירוש".

רבי דוד פורקעס מגיד מישרים ממעזיבז ותל' מרן הבעש"ט הק' זיע"א **(תקל"ב בקו' היכל הבעש"ט הביא שנסתלק בתקל"א)**
רבי אריה יעקב מסמילא ב"ר משה - תל' הקדושת לוי ור"ש משפוטוקא - שו"ת ר"י מסמילא **(תקפ"ז)**
רבי אברהם צבי מרגליות אב"ד גלוסק ב"ר מרדכי זאב מקאלביעל - קרן אורה **(תרע"ג)**
רבי שלום הכהן יאלעס מסטריא-סאמבור ב"ר אורי - שפתי, דברי שלום **(תרפ"ה)**
רבי יוסף חיים פרענקל הי"ד ראב"ד שענידישוב ב"ר אברהם מווייעליפאלי **(תש"ב)**
רבי יעקב טווערסקי מהארנסטייפל אב"ד מילוואקי ב"ר בן ציון יהודה לייב **(תשל"ג)**

י"א אב

- רבי הלל מפאריש ב' פלח הרימון ב"ר מאיר הלוי מבראחין תל' הבת עין ועוד **(תרכ"ד)** רבי יצחק בלאור ב"ר שלמה מפטבורג **(תרס"ז)**
רבי דוד אהרן מו"אריק הי"ד ב"ר יעקב לייב מטריסק **(תש"א)**
רבי צבי אריה אברהם לגדא מאליק ב"ר שמעון שלמה **(תשכ"ז)**
רבי אהרן פרלוב הי"ד ב"ר ישראל מסטולין
התן רבי נתן דוד מפטבורג **(תש"ב)**
- רבי ארי' לייב קצנלבוין אב"ד בריסק **(תקצ"ז)**
רבי משה בער מסטאלין ב"ר אהרן שותק מוועליהוב
התן ר"ש מקרלין **(תר"ו)**
רבי אפרים זלמן מרגליות ממאציוב ב"ר מנחם מאניש
התן המגיד מטריסק **(תרמ"ז)**
רבי ישעי' וולטפרייד מוואליא-קאליש ב"ר אברהם משה מראספשא **(תרצ"ט)**
רבי חיים יהודה שלעזינגער מו"ץ דבורפעסט ב"ר יצחק דוב - ליקוטי יהודה ועוד **(תש"ג)**
רבי שלמה אייזיקווארן אב"ד ראמאן ב"ר יצחק התן רבי מאיר מקרעטשניץ **(תשי"א)**

י"ב אב

הילולא דצדיקאי

- רבי שמחה זיסל זיו ב"ר ישראל ברודא הסבא מקלם **(תרנ"ה)**
רבי מרדכי גינצבורג אב"ד בריסק רבו של אבן העזרי **(תמ"ח)**
רבי זלמן אב"ד זלאטשוב **(תקצ"א)**
רבי שמואל שמעלקא דובין מסערט ב"ר יצחק מבראד **(תרס"א)**
רבי חנוך העניך דוב מקוידנינוב ב"ר משולם זלמן יוסף מטופורוב **(תשל"ח)**
רבי מיכאל גליקליך מנאנאש ב"ר יעקב תל' ר"ש מניקלשבורג ר"א מקאליב ורנ"צ מרופשיץ **(תר"ט)**
רבי שמואל שמעלקא טויבש אב"ד יאס ב"ר אהרן משה חותן ר"מ מנדבורנא **(תרפ"ח ובס' נצי משורשים עמ' כח הביא שנת תרכ"ז)**

ח' אב

- החזון מלובלין רבי יעקב יצחק הלוי ב"ר אברהם אליעזר אב"ד יוועפון הלוי הורוביץ **(תקע"ה)**
רבי יצחק זעקל שפיץ אב"ד באניהאד - ברכת יצחק **(תקכ"ה)**
רבי משה דוד לידא מווייסליץ תל' ר"א מלוי'ענסק, החזון והיהודי הק' ור"מ מנעשכין **(תקפ"ח)**
רבי יוחנן טרייזש הגדול אב"ד פאריז ואיטליא ב"ר מתתיהו **(קפ"ט)**
רבי גבריאל הורוביץ ממאגליניצא וזאראש ב"ר דוד - תל' החזון, האוהב ישראל, המגיד מקאנוניץ **(תתי"ח)**

תשעה באב

- יששכר בן יעקב אבינו **(ב"א שני"ט)**.
דן יצחק אברבנאל - אברבנאל עה"ת.

י' אב

בכה תבכה בלילה

על קמצא ובר קמצא ועל שנת חינוך במשנת רבוה"ק

והנלכת שנים עשר פרסאות למול את בני וראיתי שה' עימי שלא אכלת ולא שתית ולא לקחת מאומה מרשותי, לכן אגלה לך שאני ראש הממונה של השדים שהיו ממונים על קצת אנשים שהמה בטבעם קמצנים או מסור בדינו כל המפתחות שלהם כדי שלא יהיה בהם כח ורשות לעשות איזה צדקה וחסד ואלף לעצמם אין רשות בידם להתענו, לקנות איזה מאכל טוב או מיני מגדים, וכאשר אתה גמלת חסד גדול תוכל ליקח הקישור הזה של המפתחות הללו ואל תירא חי ה' שלא יארע אלק רעה.

ויקה המוהל הקישור הזה של המפתחות והלך בשמחה אל ביתו ובבואו לביתו נעשה לאיש אחר ונחפז לבנו ותיקף בנה בית של אבנים בית כנסת גדול ומפואר מאד ונעשה צדקה ופרנס את העניים והיה מלביש הערומים והפליא לעשות עד יום מותו. ע"כ.

כזה התפילה בשבת חזון - המשך מעמ' ג'

כתב בסה"ק קדושת לוי (איכה ד"ה ואומר) "מה שקורין שבת חזון על שם מה שאינו לשבחן של ישראל, י"ל שחזון לשון מחזה, מה שמראין היעודים רב טוב הצפון אחר כיבוש המלחמה הגדולה בעזרת השם, לנפשות ישראל הנשלחים לעולם הזה מחמת שהם אוהבי השי"ת, ואוהבים לו וכל מנמתם אליו, קודם שנשלחו לעולם הזה למלחמה מראין להם רב טוב הצפון כו", ע"ש.

בסה"ק אוהב ישראל (שבת חזון) וז"ל, "י"ל אשר שבת חזון הוא יותר גדול במעלה מכל שבתות השנה, ע"ד שנשאלתי פעם לבאר המדרש דאיתא שם, לא היה יום מועד לישראל כיום שנחבר בהמ"ק ע"כ, והוא פלא כו', אמנם בשום שכל והערת לב י"ל בזה, ע"ד מאחז"ל חייב אדם לפקוד את אשתו בשעה שיוצא לדרך, והמשכיל יבין כו', ובפרט כשחל יום ט' באב בשבת, והבן היטב", עכ"ל.

ועי' בסה"ק תולדות אדם (פ' מטות) דכתב, דשבתות שבימי המצרים הם גדולים יותר מכל שבתות השנה. וכן בסה"ק מאור ישמש (בין המצרים) כתב בשם קדושי עליונים, ששבתות שבין המצרים גבוהים עד מאד כו'.

וכ"כ בסה"ק תפארת שלמה (שבת חזון) דיום השבת קודש בימי המצרים הוא יותר גדול מכל ימות השנה כו', ע"ש.

בשם הרה"ק רבי אורי מסטרליסק זי"ע שאמר, שהתפלה שבשבת חזון צריך ליהדר בזה בכוונה, כי היא מעלה את כל התפלות של השנה, מטעם הנזכר לעיל שהיא בבחינת תפילה לעני, ואולם אנו מבקשים שיהיו הימים ימים שלנו ולא של עשו הרשע, ונתקבל התפלה לרצון בימי הרמת קרננו, וזה שכתוב כי הטח אזוני לי ובימי אקרא, ע"ש. נ"י ע"י הרב מאיר נתן קנעסלער עורך קרינ' "נימוקי חלבה" ותשס"ח לו

ואוצרות זהב וכסף ואבנים טובות בידו והיה האיש ההוא קמצן גדול שאין כמוהו בכל העולם ואף ביום ב' ו-ה' אל הלק לבית הכנסת שהיה מתיירא לתת פרומה לזכר של צדקה, רק מצוה אחת הייתה לו והיא שעמדו לו להציל מן הדין- דינא רבא, וגם אח"כ נעשה ותרן גדול, כי האיש ההוא היה מוהל ואם הייתה מזדמנת לו מילה- למול תינוק אחד אף שהיה מביתו כמה פרסאות, היה הולך לשם לקחת מצות מילה ולא היה לוקח שכר מן מעשיר והן מעני.

והיה היום, בא אליו משחית בדמות איש ויאמר אליו אשתי ילדה בן זכר והבית מילה יהיה ביום פלוני, ע"כ אני מבקש מאתך שתבוא אל הבית למול את בני, ותיקף גדול המוהל אל ביתו, לקח הסכין שכל בו את התינוק עמו וישב על העגלה לילך עם האיש המבקש מאתו למול את בנו כי סבר שזהו איש אנושי ולא ידע שהוא אחד מן המזיקים, הלכו שניהם יחד בעגלה וכשהגיעו ליער היה המזיק מוליך אותו בארץ אשר לא עבר בו איש, כי אם ארץ הרים וגבעות ומדבר, זה שני ימים רצופים.

והיה ביום השלישי היה מוליך אותו לביתו והיה שם כמו כפר קטן עשרים בתים אבל הבתים היו מאד יפים וכשכבא לביתו ראה המוהל שהאיש בעל הבית הוא עשיר גדול וכל טוב היה בביתו בשר ודגים גדולים ולקח הבעל הבית הסוס שלו ונתן ליד עבדו ליתן מספוא כדרך כל הארץ ולא הרגיש המוהל שזה הבעל ברית שד ומזיק.

והיה כאשר פנה בעל הבית לעסקיו הלך המוהל הקצמן לחדר אשר היוולדת שמה ויהי כראות היוולדת את המוהל שמחה שמחה גדולה ותקרא לו לשלום ודיברה אליו: "בוא אלי אדוני, ואגלה לך סוד גדול ואמרה: דע שבעלי הוא שד ומשחית ואני באה מזרע אנשים כשהייתי קטנה לקחו אותי השדים ואני כאשר אבדתי אבדתי, ובאשר כל מעשיהם הבל וריק מעשה תעתועים והנני מזוהרה אותך להציל את נפשך שתהיה נהיר שלא לאכול מהם שום מאכל ולשתות שום משקה ולא ליקח שום מתנה לא מבעלי ולא משום אחד מהם".

והיה כאשר שמע זאת המוהל פחד ליבו והתיירא, והיה לעת ערב באו הרבה אנשים ונשים מהפכים כסופים ועגלות בדמיון אנשים והיו כולם מזיקים ומשחיתים, והגיע זמן הסעודה והפצירו באיש המוהל ליטול את ידו ולישב עמם בסעודת המצוה, ובמאן המוהל לאכול ולשתות כי אמר: "עייף אני מן הדרך". ולא אכל ולא שתה בלילה שקורין (וואך - נאכט) ויהי למחרת הלכו לבית הכנסת והתפללו שמה והוכרח המוהל להתפלל ולשיר בקול "וכרות עמו הברית" כדן המוהלים, ואחר התפילה היו מביאים את התינוק ומל את התינוק כמנהג כל בית ישראל ואח"כ היה מבקש הסנדק את כל הקהל כמנהג המדינה על יין שרף ומיני מתיקה שקורין "לעק" והוכרח המוהל לילך אל הסנדק אבל אכל ולא שתה שמה באומרו שיש לו תענית חלום ואחר חצי היום אמר המוהל הבית באשר המוהל המריח את עצמו לילך יותר משנים עשר פרסאות למצוות מילה וכן שבבילו יהיה הסעודה בלילה אחר תעניתו, וכל כוונת בעל הבית היה שיהיה המוהל ממנו ופרנסתו. ואע"פ כן לא אכל ולא שתה המוהל איתם באומרו שראשו ואיבריו כבדים עליו והמה אכלו ושתו כל מעדני עולם.

והיה כטוב ליבם בין, אמר בעל הבית למוהל: קום ולך עמדי לחדר אחד, או נתיירא המוהל ואמר בדעתו שהגיע זמנו למות והלך אתו לחדר אחד והראה לו בעל הבית כלים מכלים שונים מכלי כסף, ואח"כ היה מוליך אותו לחדר השני והראהו כלים טובים ומרגליות, טבעות ואצבעים ונעקים, אמר לו בעל הבית: טול אחת מן הטבעות או כל חפץ שיקר בעיניך ועל כולם לא רצה המוהל ליקח, והשיב שיש לו ג"כ אבנים טובות ומרגליות לרוב, ואח"כ הולך אותו לחדר אחד שהיו בו מפתחות הרבה סביב החדר התלוים במסמרות רבים מאד.

ויתמה המוהל על הדבר הזה וראה בעיניו כמדומה לו שיש קישור מפתחות בידו כמו שיש לו בביתו לכל החדרים והארגנים שלו.

שאל בעל הבית את המוהל ואמר לו: אדוני, הראתיך כ"כ כלי כסף זהב וכ"כ אוצרות אבנים טובות ולא היית מתמיה עליהם ודווקא על המפתחות האלו אתה מתמיה, השיב לו המוהל אני מתמיה על קישור זה של מפתחות שהן דומים לאוצרות והחדרים שלי בבית

"מקדש ראשון מפני מה חרב, מפני שלשה דברים שהיו בו: עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים ... אבל מקדש שני שהיו עוסקין בתורה ובמצוות וגמילות חסדים, מפני מה חרב? מפני שהיה בו שנת חנם, ללמדך ששקולה שנת חנם כנגד ג' עבירות ... רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרווייהו: ראשונים שנתגלה עוונם - נתגלה קצם, אחרונים שלא נתגלה עוונם - לא נתגלה קצם" (יומא ט' ע"ב).

ובהמשך: "אמר רבי יוחנן: טובה צפורן של ראשונים מכריסם של אחרונים. אמר ליה ריש לקיש: אדרבא, אחרונים עדיפי אף על גב דאיכא שעבוד מלכויות - קא עסקי בתורה. אמר לו: בירה תוכיח שחורה לראשונים ולא חורה לאחרונים".

במדרש לסוף פרשת האזינו מובא: "בשעת הכעס, נתעלה וישב במרום מרומים, וצוהו ישראל ואין עונה להן, ובוכין ואם קולם נשמע, וגזרין צום יושבין ומתפללין בעפר, ומתכסין שקין ומורידין דמעות כנחלי מים, ובוכין מגדולים ועד קטנים, ואין נשמעים. וכל כך נלמה? מפני שנת חנם שהוא קשה מלפני הקדוש ברוך הוא מכל עוונות והטאים שבעולם".

דורות הראשונים עמדו בנסיונות קשים וכשלו בשלוש עבירות חמורות שהביאו לחורבן הבית, אך עוונם היה בגלוי ולא מותר רצון פנימי, ועל כן ענשם היה בגלות של 70 שנה, אך דורות האחרונים למרות שעסקו בתורה וגמילות חסדים בגלוי, חטאו היה ביסוד האדם ובפנימיותו, והשגת חנם נבעה ממקלול המידות, ולכן שנת חנם חמורה מג' העבירות, לפי שהשגתה בלב פנימה - לחיוב בתשובה מהעבירות הקשות ביותר, קל יותר מליישר עקמומית שבלב, ולכן לא נתגלה קצם, כיון שעוונם לא תוקן.

המהר"ל מבאר את ההבדל בין שני החורבנות: "המקדש הראשון היה מיוחד במעלה, שהיה בו השכינה ולפיכך חורבן שלו כאשר לא היה ראוי שהשכינה תשרה ביניהם ... אבל מעלת המקדש השני היה מחמת ישראל עצמם, ודבר זה כי ישראל הם המתאדחים על ידי בית המקדש שיהיה להם ... ולא היה פירוד וחילוק בישראל, ומפני כך נחרב בעוון שנת חנם שנחלק לבבם ואזי מחולקים ולא היו ראויים למקדש".

יסוד קדושת המקדש הוא בכח אחדותם של ישראל, ועל יסוד זה סדר העבודה שגורם לשכינה שתשרה בתוכם, בבית ראשון נשמרו היסודות של אחדות ישראל בעבודה, ולכן נתגלה קצם בבנין הבית השני, אך חורבן הבית השני שנחרב בעוון שנת חנם - נחרבו יסודות המקדש, ולכן לא נתגלה קצם - "ערו ערו עד היסוד בה".

בעין זה מצונו במדרש על הפסוק בעומם: "הבונה בשמים מעלותיו, ואגודתו על ארץ יסדה", משל לארמון שהיה בנוי על גבי הספינה. כל זמן שהספינה מחוברת, ארמון שעל גביה נשאר, לפיכך נאמר 'הבונה בשמים מעלותיו' - אימתי כביכול כסאו מבוטח למעלה - בזמן שישראל עשויין אגודה אחת.

וכן מובא בספר כד הקמח לרבינו בחיי: "שנאת חנם הוא חלוק לבבות, שדעות בני אדם משתנים זה מזה ואין מספיקים לדעה אחת, וכל אחד ואחד יש לו דעת בפני עצמו ואין לחבירו יתרון עליו, ואין אחד מהם מכיר ערך מי שהוא גדול ממנו, אלא שרוצים להיות מולם ראשים, ובכן דעותיהם ולבותיהם חלוקים".

על הכתוב "ויפול על צווארי בנימי אחיו" הנאמר אצל יוסף בפגישתו עם אחיו, נאמר במדרש: "כשם שלא פייס יוסף את אחיו אלא בכביה, כך הקדוש ברוך הוא אינו נושא את ישראל אלא מתוך כביה, שנאמר: 'ובכי יבואו ובתחנונים אובילים'. יוסף ואחיו סבלו שנות גלות קשות ויוסף כשנפגש עם אחיו מבקש לפייסם שנשלח למצרים כדי להחיות עם רב והפיוס נעשה בכביה, שזכור במה שנראה להם דעה, והשמחה שחלפה התהפך לטובה, כך בבוא הגאולה שתוכיח שלמרות הצער על העבר, הכל היה לטובה להחיות עם רב, וזה פיוס הכבי, ולכן נקרא יום תשעה באב מועד, כנאמר: "קרא עלי מועד לשבור בחור", ואין אומרים בו תחיתו ואין נופלים על פניהם, וקביעת היום לכביה לדורות היא התקוה שיהפך היום לששון ולשמחה.

הקמצן והמוהל - סיפור

בספר קו היסוד פרק ה' מסופר על אדם שהיה לו עושר גדול

<p align="center">אלה יעמדו על הכרכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים</p>			
<p align="center">לזכר עולם יהיה צדיק</p> <p>הרה"ק רבי משה זי"ע ממוסט' בן הרה"ק רבי עמרם גרינוואלד זי"ע ב' ערוגת הבושם שנתעלה לגנו"ח ז' מנחם אב (תר"ע) זכותו יגן עלינו ועכ"פ</p> <p align="center">הונצח ע"י ידידיו היקר והממאיר הרה"ק מורינו רבי שלום סופר שליט"א - חדיב"ג דאיש המולל לעלוב</p>	<p align="center">רבת מול טוב</p> <p>לידידנו היקר והנעלה והמפואר הרה"ק ח' משה זאב לב שליט"א</p> <p align="center">לרגל שנת חולדת הכנסת</p> <p>בן לבנו האהב היקר הרה"ק ח' אפרים לב שליט"א - ביתר יה"ד שיזון לרוב נחת ושובע שמחות וכס"ס.</p>	<p align="center">לעילוי נשמות</p> <p align="center">האשה החשובה מרת כמישה בת גמרא ע"ה</p> <p align="center">נפטרה ה' אב ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p align="center">לעילוי נשמות</p> <p align="center">הגה"צ המקובל רבי משה יאיר בן הרה"ק רבי מרדכי דוד וינשטוק זצ"ל</p> <p align="center">נלב"ה תשעה באב תשמ"ב</p> <p align="center">ולעילוי נשמות כלתו מרת אסתר רחל בת הרה"ק רבי מרדכי יהושע וינשטוק ע"ה</p> <p align="center">נפטרה ט' באב תשל"ד ת.נ.צ.ב.ה.</p>
<p align="center">לקוראנו היקרים. וקו"ח ה' יחליפו מוח</p> <p align="center">הגליון הבא ייצא א"ח בעוד שבועיים לקראת פרשת עקב הבעל"ט.</p>		<p align="center">לעילוי נשמת האי גברא יקרא הרה"ק ח' אברהם בן הרה"ק ח' שלמה זלמן ז"ל ברי"ל נלב"ע ז"ל מנחם - אב תשע"ג. תנצב"ה</p> <p align="center">הונצח ע"י בני ידידיו הנעלה, מיקיר אנ"ש בארה"ב הרה"ק ח' שמואל ברי"ל שליט"א</p>	<p align="center">זמני תשעה באב</p> <p align="center">זמני מוצאי התענית</p> <p align="center">8:06</p> <p align="center">לר"ת: 8:49</p>